

మర కపాతిగే బందాగ మోదలు మచ్చు మసేయువుదు అవన కేలస. దష్టనాద మరద హొంటిన మేలే బెణబుకల్లన్న పుడి మాడి హరది తదేక చిక్కుదింద మచ్చు మసేయలు ఆరంభిసుత్తానే. ఆగ మాతనాడిసిదరే, ‘అం...ఖాం’ గళష్టే నముగే శిగువ లుత్తర, కత్తున్న ఎత్తువుదిల్ల. మచ్చు హరితవాయితు ఎందు ఖాతరియాద మేలషే మాతుకతే. ఇవను మర ఏరువుదు, శోంబెయింద కోంబేగే డాటువుడన్న కేగినిద నోడిదాగ మోదమోదలు ననగే ఎదో జల్లా ఎన్నుక్కుత్తు. ఆదరే, జడేయప్పున అదమ్మ ఆత్మవిల్లాసవన్న కండు నాను ఈ దృశ్యావళిగాగే హొందికొండుబిట్టే. జడేయప్పున మర కపాతు వ్యేఖియన్న బహాలవాగి మచ్చు పుట్టిరంగనిగే వణస్ఫిసిదే. అవను, ‘ఛి... నమో అలగన అథియ జడేయప్పు తానే సారో... కుడుగ మరదల్లే ఆడ్చునే సారో...’ ఎంద. పుట్టిరంగన మాతు నిజ అన్నిసితు. జడేయప్పున మర ఏరువ కొతల్ల - బిల్లునంతే బాగి, బాణింతే సేటెచు నిల్లువ అవన అంగసౌప్పువ నురిత నశికన అశ్వలిత నాట్కు భంగిగలో ఎంబితే భాసావాగుత్తవే. ‘కుడుగ మరదల్లే ఆడ్చునే’ ఎన్నువ పుట్టిరంగన మాతు ఈ కొతలద కావ్యాత్మక వణనే! ఇదర హిందే ప్రయుక్త సాధనేగటు ఇరలేబేకల్లపే? హాగాగి, ఇదూ సక ఒందు విద్యేయల్లువే ఎంబ విచార నన్న తలేయల్లి గునుగుడలు ఆరంభిసితు. శాలేయల్లి కలితద్దు మాత్ర విద్యే ఎంబ జోట్లు నంబిగే జోలుబిద్ద ఆధునిక ఏద్యావతలరన్న నేనేదు అవర బగ్గె అనుకంప మూడితు. శాలేయల్లి కలితద్దున్నల్ల మరేత అనంతర యావుదు నేనటినల్లి ఉళయుత్తుయో ఆదు విద్యే ఎంబ ఐస్టోస్పేనో అవర మాతు నేనటిగే బంతు. ఈ విద్యావంతరిగే బిజ బిక్కులు బరువుదిల్ల. తేనేశోయ్యలు అథవ ఒక్కసే మాడలు బరువుదిల్ల. ఆదరే, పుష్టిలవాద మృష్టాన్న మాత్ర బేచు; ఇవరిగే కుసుమిన హాలు కరేయలు బరువుదిల్ల, ఆదరే కనే హాలు - మోసరు ఇల్లద లుటి మాడువపరల్ల! మర కత్తువుదు - జేను ఇళిసువుదంతూ దూరద మాతు; ఆదరే అడవియ జేను ఇవర మనేయ బాగిలిగే బరబేచు. హాగాదరే, ఇవరు కలితద్దు ఏను? ఆదు ఏనాదరూ ఆగిరలి, అన్న ముట్టిసువ విద్యేయంతూ అల్ల. ఇవరన్న సంకోచవే ఇల్లద పరావలంబిగటు ఎన్బిఱే? హాగాదరే, మర కత్తువ కోణాగ్ నడిసుక్కిర ఎందు నెవు కేళబముదు! ఆదు సాధ్యవిల్ల ఎందు లుత్తురిచబేకాదితు. ఏద్యావంతర తిళివళిక ఏనిందరే కోణాగ్ నడేసలు సాధ్యవాగదిద్దరే ఆదు విద్యేయే అల్ల. కసుబుదారికే ఎందు నావు గురుతిసువ అనేక కసుబుగటు - బుట్టి నేయువుదు, కుంబారికేయంతప కలేగటు జీవనద భాగవష్టే అల్ల, ఇదే జీవన. హాగల్లు దిద్దరే అల్లి కసుబుదారికే మేగూడువుదిల్ల. నిజవాద కసుబుదారల్లి జీవనవే బేరే, కేగొండ కసుబు బేరే ఎంబ భేచవిరువుదిల్ల. ఈ జీవన విద్యానగిశన్నే నావు సారాసగటాగి తిరస్కరిసిదాగ ఈ కసుబుగటు నమ్మ నడువే పాలేయులకెగలాగి మాత్ర ఉళయుత్తువే.

ఇరలి, ఈగ జేను ఇళిసువ ఏపయ్యే బహోణ. జడేయప్పునన్న తోటకే కరేసి జేను ఇళిసికొదువ దిన నిగదిపడిశిదేవు. ఈ అపరూపద విద్యేమానవన్న ఆమూలాగ్రవాగి చిత్రికరణ మాడువ వ్యవస్థేయన్న మాడికొండేవు. ఆదరూ ఇమ్మ ఎత్తురద నంది మర ఏరువుదు హేగే ఎంబ పుట్టే నన్న తలేయన్న కోలేయుక్కిత్తు. ‘నగ్గ జేలువే’ ఖ్యాతియ, స్ఫుల్చవా బరణాద తోగటి ఇల్లద నయివాద మర ఈ నంది మర. కాలిష్టరే జారుత్తదే, జొతేగే సణకలు కోంబే, ఇదు నన్న మత్తేమందు ఆతంక. ‘ఇదక్కింట ఎత్తురవాద మర,